

○ جمشید رضایی
فرهنگ فقیه لاریجانی

دستگاه‌های ذریبط از جمله تربیت بدنی را نیز اخذ نماید. در تدوین اساسنامه می‌بایست دقیقاً اهداف، شرح وظایف تشکیلات، نحوه اداره، چگونگی بکارگیری نیرو، ضوابط حاکم بر گردش مالی و ... مشخص شود.

○ احتراماً به اطلاع می‌رساند که این شهر در سال ۱۳۷۹ براساس اعلام وزارت کشور مشمول قانون نوسازی قرار گرفته است و به تبع آن شهرداری اقدام به وصول عوارض نوسازی از اراضی و ساختمان‌ها و تأسیسات واقع در محدوده و حریم شهر نموده است. اخیراً استانداری با ارسال نامه‌ای اعلام نموده که شهرداری حق وصول عوارض نوسازی در حریم شهر را ندارد. لطفاً در این خصوص ارشاد فرمائید.

جواب: مطابق ماده ۲ قانون نوسازی و عمران شهری مصوب سال ۴۷ و اصلاحیه آن، در شهر تهران از تاریخ اول فروردین ماه ۱۳۴۸ و در سایر شهرها از تاریخی که وزارت کشور تعیین و اعلام می‌کند بر کلیه اراضی و ساختمان‌ها و مستحقات واقع در محدوده قانونی شهر، عوارض خاص سالانه به مأخذ یک درصد (۱ درصد) بهای آنها که طبق مقررات این قانون تعیین خواهد شد، برقرار می‌شود. همان‌طور که در قسمت اخیر ماده پیش گفته تصریح شده، اخذ عوارض نوسازی صرفاً در محدوده قانونی شهر امکان‌پذیر است. بنابراین نظریه استانداری مبنی بر غیرقانونی بودن وصول عوارض نوسازی در حریم شهر درست و منطبق با موازین قانونی است.

○ زمین‌هایی که در سند مالکیت آنها مزروعی - باغ - باغچه درج گردیده است ولی در طرح هادی و تفصیلی شد دارای کاربری مسکونی می‌باشند آیا در زمان صدور پروانه ساختمانی و پاسخ به استعلامات مشمول تغییر کاربری می‌باشند یا خیر؟

جواب: اراضی مزروعی و باغات هرچند براساس طرح شهرسازی (هادی و تفصیلی) برای آنها کاربری مسکونی پیش‌بینی شده باشد اما این امر موجبی برای تغییر کاربری آنها محسوب نمی‌گردد. زیرا تغییر کاربری اراضی زراعی و باغات در محدوده شهر با رعایت ضوابط و دستورالعمل موضوع ماده ۱۴ قانون زمین شهری امکان‌پذیر می‌باشد.

○ شهرداری قصد دارد نسبت به راه‌اندازی یک باشگاه و تیم ورزشی اقدام نماید لطفاً در خصوص اینکه آیا قانوناً شهرداری مجاز به چنین اقدامی می‌باشد یا خیر؟ و در صورت مجاز بودن نسبت به چگونگی عملی شدن این تصمیم نظریه و راهکار حقوقی ارائه فرمائید.

جواب: به استناد بندهای ۷ و ۱۵ ماده ۷ قانون تشکیلات، وظایف و انتخابات شوراهای اسلامی کشور و انتخاب شهرداران، شهرداری می‌تواند در قالب انجمن یا مؤسسه با تصویب شورای اسلامی شهر اقدام نماید. البته در صورتی که در قالب مؤسسه باشد می‌بایست اساسنامه آن به تأیید وزارت کشور نیز برسد. البته این اقدامات وافی و کافی نبوده و شهرداری می‌بایست علاوه بر آن مجوزهای لازم از

○ آیا درج میزان تخفیفات عوارض در دفترچه تعیین بهای عوارض محلی که به تأیید شورای اسلامی شهر و استانداری می‌رسد برای تخفیف دادن عوارض قانونی است یا خیر؟

جواب: مطابق نظریه مشورتی دفتر حقوقی سازمان شهرداری‌ها و دهیاری‌های کشور با تصویب تبصره ۳ ماده ۵ و ۱۰ قانون اصلاح موادی از قانون برنامه سوم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران و چگونگی برقراری و وصول عوارض و سایر وجوه از تولیدکنندگان کالا، ارائه دهندگان خدمات و کالاهای وارداتی (قانون تجمیع عوارض) و لغو کلیه قوانین و مقررات عام و خاص ناظر به اعطای معافیت و تخفیفات از پرداخت عوارض شهرداری، اعطای تخفیف صرفاً در صلاحیت مجلس شورای اسلامی می‌باشد و شورای اسلامی شهر فاقد صلاحیت لازم در این خصوص است. بنابراین درج میزان تخفیفات عوارض در دفترچه تعیین بهای عوارض محلی و اعمال تخفیف در این خصوص مطابق نظریه مذکور غیرقانونی است.

○ تعدادی اراضی در این شهر وجود دارد که مطابق طرح هادی شهر دارای کاربری مزروعی می‌باشند اما در طرح تفصیلی شهر برای آنها کاربری مسکونی پیش‌بینی شده است لطفاً اعلام نمایید کدامیک می‌بایست مبنای عمل قرار گیرد؟ آیا این موضوع مشمول تغییر کاربری می‌باشد یا خیر؟

جواب: برای پاسخ به این سؤال می‌بایست به نوع کاربرد زمین در سند مالکیت نیز اشاره می‌شد زیرا همانطور که در اولین سؤال مطرح گردید اراضی که مزروعی هستند هرچند در طرح شهری برای آنها کاربری مسکونی پیش‌بینی شده باشد مشمول غیر کاربری نبوده و تغییر کاربری آنها تابع ضوابط و مقررات مندرج در قانون زمین شهری می‌باشد. اما در صورتی که اراضی یاد شده مزروعی یا باغ نباشند و در طرح قبلی به‌عنوان مثال دارای کاربری تجاری بوده ولی در طرح جدید برای آنها کاربری مسکونی پیش‌بینی گردیده قطعاً در صدور مجوزهای عمرانی بر روی اراضی یاد شده توسط شهرداری آخرین کاربری (مسکونی) مبنای عمل قرار خواهد گرفت. نکته دیگری که در پاسخ به سؤال فوق باید متذکر شده این است که طرح تفصیلی زمانی تهیه و تصویب می‌گردد که برای شهر طرح جامع تهیه و تصویب شده باشد بنابراین در صورتی که شهر فوق دارای طرح جامع باشد و پس از آن طرح تفصیلی تصویب و به موجب آن برای اراضی مورد نظر کاربری مسکونی پیش‌بینی شده باشد برحسب نوع اراضی نحوه اقدام شهرداری همان است که به شرح فوق ارائه گردید.

○ زمینی است که در زمان طرح هادی با کاربری مسکونی توسط شهرداری تفکیک گردیده است. پس از تهیه نقشه تفصیلی شهر برای زمین یاد شده کاربری فرهنگی - ورزشی پیش‌بینی شده است. از آنجا که مالک هیچ‌گونه ساخت و سازی در قطعات تفکیکی ننموده آیا شهرداری می‌تواند مبادرت به صدور جواز نماید یا خیر؟

جواب: قانوناً شهرداری در صدور پروانه‌های ساختمانی می‌بایست وفق کاربری تعیین شده اقدام نماید و به همین جهت می‌بایست در سؤال تصریح می‌گردید که شهرداری قصد صدور جواز با کدام کاربری را مدنظر دارد. اگر منظور صدور جواز با کاربری فرهنگی - ورزشی باشد و قطعات تفکیکی واجد شرایط لازم برای این موضوع باشند و مجوزهای لازم توسط مالک از مراجع ذیصلاح فرهنگی - ورزشی اخذ شده باشد، صدور جواز منعی ندارد. اما در صورتی که منظور صدور جواز با کاربری مسکونی باشد، باید گفت که چون کاربری فعلی ملک «فرهنگی - ورزشی» است، این اقدام فاقد محمل قانونی می‌باشد. زمانی شهرداری می‌تواند بر مبنای کاربری مسکونی پروانه صادر نماید که طبق برنامه زمان‌بندی دستگاه اجرایی متولی طرح، اجرای طرح به بالاتر از ۱۸ ماه یا حداقل پنج سال از تاریخ اعلام رسمی طرح موکول شده باشد.

○ آیا شهرداری می‌تواند در بانک دیگری به غیر از بانک ملی حساب افتتاح نماید و انجام امور بانکی خود را در بانک دیگری قرار دهد؟

جواب: همانطور که می‌دانید مطابق تبصره ذیل بند ۱۲ ماده ۷۱ قانون تشکیلات، وظایف و انتخابات شوراهای اسلامی کشور و انتخاب شهرداران، کلیه درآمدهای شهرداری به حساب‌های که با تأیید شورای اسلامی شهر در بانک‌ها افتتاح می‌شود واریز و طبق قوانین مربوطه هزینه خواهد شد. و طبق بند (د) ماده ۱۰ قانون برنامه چهارم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران، در جهت ایجاد فضای رقابتی سالم و به دور از انحصار در سیستم بانکی کشور و ... نهادهای عمومی و شهرداری‌ها برای دریافت خدمات بانکی مجازند بانک عامل را رأساً انتخاب نمایند. بنابراین شهرداری می‌تواند پس از تصویب شورای اسلامی شهر در بانک دیگری غیر از بانک ملی برای دریافت خدمات بانکی، حساب افتتاح نماید. بدیهی است در این حساب نمی‌تواند وجوهاتی را واریز نماید که از محل بودجه عمومی دولتی تأمین گردیده باشد مگر پس از کسب موافقت وزارت امور اقتصادی و دارایی و بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران بر حسب مورد.

ایران تعریف نموده است. هرگونه تغییر کاربری در صلاحیت کمیسیون یاد شده و در صورتی که شهر فاقد طرح تفصیلی باشد در صلاحیت کمیسیون ذیربط در استانداری می‌باشد. شورای اسلامی شهر در این خصوص هیچ وظیفه و صلاحیتی ندارد. علیهذا مصوبه شورا دائر بر تغییر کاربری به جهت مغایرت با احکام فوق‌الذکر غیرقانونی است.

○ آیا شورای اسلامی شهر می‌تواند با توجه به نیاز شهر به برخی کاربری‌ها اقدام به تغییر کاربری نماید.

جواب: قانون‌گذار برای تغییر کاربری ساز و کار مشخص و معینی در ماده ۵ و تبصره ذیل آن از قانون تأسیس شورای عالی شهرسازی و معماری

مرجع رسیدگی: هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

شاکی: شرکت آب و فاضلاب استان یزد

تاریخ: ۱۳۸۵/۷/۹

شماره دادنامه: ۴۹۵

کلاس پرونده: ۹۸۸/۸۲

موضوع شکایت و خواسته: ابطال مصوبه شماره ۲۳۷۶ مورخ ۱۳۷۲/۲/۲۵ ریاست جمهوری

مقدمه: شاکی به شرح دادخواست تقدیمی اعلام داشته است، براساس بند (الف) ماده ۴۳ قانون وصول برخی از درآمدهای دولت، وزارت کشور طی نامه شماره ۲۶۱۶/۱/۳/۳۴ مورخ ۱۳۷۲/۲/۱۵ پیشنهاد برقراری نیم‌درصد عوارض از قراردادهای پیمانکاری را نموده و طی مصوبه شماره ۲۳۷۶ مورخ ۱۳۷۲/۲/۲۵ ریاست جمهوری مورد ابلاغ قرار گرفته است. براساس قانون شهرداری‌ها، فعالیت شهرداری‌ها فقط شامل محدوده قانونی و حریم شهر می‌گردد و برای خارج از این محدوده هیچ حکمی موجود نمی‌باشد و در نامه وزارت کشور نیز مستنداً به تبصره ۲ بند ۲ ماده ۹۹ قانون شهرداری‌ها اشاره گردیده است. باتوجه به ماده ۹۹ قانون مذکور و تبصره‌های ذیل آن و بند ۳ الحاقی به ماده ۹۹ (مصوب ۱۳۷۲) که مقرر می‌دارد «... هزینه‌های حاصل از اجرای این بند از محل درآمد موضوع تبصره ۲ این قانون تأمین خواهد شد...» مبین اجازه وصول عوارض از قراردادهایی است که محل اجرای آنها در حریم شهر می‌باشد و بدین ترتیب وصول عوارض در خارج از این محدوده به استناد مصوبه مورد شکایت برخلاف قانون است و خارج از حدود وظایف و اختیارات قوه مجریه می‌باشد و ابطال مصوبه شماره ۲۳۷۶ مورخ ۱۳۷۲/۲/۲۵ ریاست جمهوری مورد تقاضا است. معاون دفتر امور حقوقی دولت در پاسخ به شکایت مذکور طی نامه شماره ۱۳۵۴۲ مورخ ۱۳۸۳/۵/۱۹ درخواست اتخاذ تصمیم باتوجه به نامه شماره ۱-۹۱۹۷/۶۱ مورخ ۱۳۸۳/۲/۸ مدیر کل حقوقی وزارت کشور را نموده‌اند. در این نامه آمده است.

۱- عوارض بر قراردادهای پیمانکاری جنبه ملی دارد و الزاماً نباید در محدوده قانونی و در حریم شهرها اعمال شود.

۲- ماده ۱۰۶ قانون شهرداری‌ها وزارت کشور را مکلف کرده است عوارض قراردادهای پیمانکاری که خارج از محدوده شهرها اجرا می‌شود را وصول و به تناسب جمعیت، بین شهرداری‌هایی که پنجاه هزار نفر جمعیت کمتر دارند، تقسیم نماید. بدیهی است اجرای این حکم قانون‌گذار مستلزم اخذ عوارض خارج از محدوده قانونی شهر توسط شهرداری‌ها است.

۳- اخذ عوارض از پیمانکاران داخل محدوده شهری و عدم اخذ آن از پیمانکاران خارج از محدوده شهری درحالی که هر دو علی‌الاصول از امکانات شهری برخوردارند تبعیض ناروا و برخلاف نص، صریح ماده ۱۰۶ قانون شهرداری‌ها است. بنابراین اگرچه شهر محدوده جغرافیایی با ویژگی‌های خاص است، لیکن اداره این محدوده نمی‌تواند فارغ از عوامل خارج از این محدوده که در عین حال از وضعیت ثبتي و عرفی واحدی تبعیت می‌کنند، به‌همین دلیل نیز قانونگذار حوزه شهری را به نقاطی اطلاق کرده است که در داخل و خارج از محدوده قانونی شهر قرار داشته و از حدود ثبتي و عرفی واحدی تبعیت می‌کند. اینک باتوجه به مراتب فوق مستدعی است نسبت به رد شکایت شاکی تصمیم مقتضی اتخاذ گردد. هیأت عمومی دیوان عدالت اداری در تاریخ فوق با حضور رؤسای شعب بدوی و رؤسا و مستشاران شعب تجدید نظر تشکیل و پس از بحث و بررسی و انجام مشاوره با اکثریت آراء به شرح آتی مبادرت به صدور رأی می‌نماید.

رأی هیأت عمومی

به صراحت ماده ۱۰۶ قانون شهرداری «وزارت کشور مکلف است کلیه عوارض نفت و گاز و مواد نفتی که در خارج از محدوده شهرها وصول می‌شود (به‌استثنای موضوع قانون مربوط به وصول عوارض از بنزین به‌منظور کمک به مستنداً مصوب ۱۵ اسفند ۱۳۳۴ که به قوت خود باقی است) و همچنین عوارض قراردادهای پیمانکاری که در خارج از محدوده شهرها اجرا می‌شود به تناسب جمعیت بین شهرداری‌هایی که از پنجاه هزار نفر کمتر دارند تقسیم نماید.» بنا به جهات فوق‌الذکر و عنایت به جواز اخذ عوارض در سطح ملی به تجویز مقنن مصوبه مورد اعتراض مغایرتی با قانون ندارد و خارج از حدود اختیارات قوه مجریه در وضع مقررات دولتی نمی‌باشد.

هیأت عمومی دیوان عدالت اداری
معاون قضایی دیوان عدالت اداری
مقدسی فرد

مرجع رسیدگی: هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

شاکی: شهرداری اهواز

تاریخ: ۱۳۸۵/۷/۱۶

شماره دادنامه: ۵۰۹

کلاس پرونده: ۱۰۳۷/۸۲

موضوع شکایت و خواسته: ابطال دستورالعمل شماره ۱۱۰/۱۰/۱۴۱۶۸ مورخ ۱۳۸۲/۱۰/۳۰ مدیر کل امور مالیاتی استان خوزستان

مقدمه: شاکی به شرح دادخواست تقدیمی اعلام داشته است، شهرداری‌ها به‌عنوان یک مؤسسه عمومی غیردولتی در حوزه خدماتی شهر مربوطه برای انجام امور خدماتی عمرانی و عمومی خود، باتوجه به جمعیت و وسعت شهر و دیگر فاکتورهای لازم با رعایت مقررات مربوط سازمان‌های تابعه خود را با اساسنامه‌های مصوبه و شرح وظایف معین شده در کنار مناطق چندگانه شهرداری که مدیریت میان بخشی را در کل حوزه خدماتی شهر به‌عهده دارند دایر و تشکیل می‌دهد، مانند سازمان پارک‌ها و میادین، سازمان میوه و تره‌بار، سازمان آتش‌نشانی و خدمات ایمنی، سازمان اتوبوسرانی، سازمان بهشت‌آباد، سازمان تاکسیرانی و سازمان تولید و عمران شهری و ... که این سازمان‌ها باتوجه به اساسنامه مربوطه کاملاً تابعه شهرداری بوده و شرکت تجاری و انتفاعی نیستند. بلکه صرفاً خدماتی می‌باشند و اعضاء هیئت مدیره آنها اغلب از کارکنان شهرداری می‌باشند. در این راستا و در پاره‌ای موارد شهرداری اهواز جهت انجام بعضی پروژه‌های خدماتی - عمرانی خود در سطح شهر اهواز، مانند خیابان‌سازی، آسفالت معابر احداث پارک و فضای سبز، توسعه گورستان را به سازمان‌های موصوف و طی قراردادی با جری تشریفات قانونی محول می‌نماید. که این موضوع و قرارداد آن، به هیچ‌وجه جنبه انتفاعی و درآمدزایی و تجاری نداشته و ندارد و این‌گونه قراردادهای نه با مناطق چندگانه شهرداری که با سازمان‌های تابعه و به‌عنوان بازوها و بدنه اجرایی شهرداری منعقد می‌شوند. بنابراین فعالیت‌های مزبور حتی مشمول تبصره ۲ ماده ۲ قانون مالیات‌های مستقیم نیز نمی‌باشد. اخیراً مدیریت امور مالیاتی اداره کل مالیاتی استان خوزستان در پی تعابیر و تفاسیر ناصحیح از قوانین مالیاتی طی دستورالعمل شماره ۱۱۰/۱۰/۱۴۱۶۸ مورخ ۱۳۸۲/۱۰/۳۰ و در تفسیری که از ماده ۱۰۴ قانون مالیات‌های مستقیم به‌عمل آورده‌اند خواهان اعمال نرخ مالیاتی مذکور در ماده اخیرالذکر نسبت به قراردادهای منعقد فیما بین شهرداری مرکزی با شهرداری‌های مناطق و سازمان‌های تابعه این شهرداری که در بالا شرح آن گذشت شده‌اند. غافل از اینکه این دستورالعمل از جهات ذیل مردود و از این حیث که تفسیر ناموجه قانون در غیر موضوع له آن بوده و امر تفسیر قوانین و توسعه در دایره و حیطه قوانین از اختیارات قوه مقننه می‌باشد، باطل به‌نظر می‌رسد. ۱- چنانچه از مفهوم و منطوق ماده ۱۰۴ قانون مالیات‌های مستقیم ۱۳۸۰ مستفاد است. دستگاه‌های مذکور در صدر ماده مکلفند ۵ درصد وجوهی که حسب قرارداد بابت انجام مصادیق مذکور در ماده می‌پردازند به‌نفع سازمان امور مالیاتی کسر

نمایند و به هیچ وجه دلالت بر این ندارد که مثلاً شهرداری مرکزی از قراردادهای خود با مناطق چندگانه شهرداری که در واقع قراردادی بین مرکز اصلی با نمایندگی‌های خود در سطح شهر است، مالیات کسر کند، بلکه این مالیات از قراردادهای شهرداری به‌طور اعم از مناطق و مرکزی و سازمان‌ها با اشخاصی غیر از شهرداری و سازمان‌های تابعه کسر می‌شود. ۲- باتوجه به معافیت شهرداری از پرداخت مالیات (مستنداً به ماده ۲ قانون مالیات‌های مستقیم) مناطق شهرداری هم که در همان شهر مشغول خدمات هستند و نمایندگی‌های مرکز محسوبند نیز مشمول همین معافیت هستند. ۳- با التفات به رأی وحدت رویه هیأت عمومی دیوان عدالت اداری به شماره ۲۴۹ مورخ ۱۳۸۲/۷/۶ در کلاس پرونده ۲۴۲/۸۱ که به صراحت سازمان‌های تابعه شهرداری را که در اقدامات خدماتی و عمرانی فعالیت می‌کنند مشمول همان معافیت برای شهرداری در امر تملک دانسته‌اند، اصولاً سازمان‌های تابعه شهرداری که طرف قرارداد با شهرداری قرار می‌گیرند از درآمد شهرداری ارتزاق نموده و از این منبع هزینه فعالیت‌های کاملاً عام‌المنفعه و غیرانتفاعی و خدماتی خود در سطح شهر را می‌پردازند. علیهذا با التفات به مراتب فوق مبرهن است که دستورالعمل و ابلاغیه مورد اشاره تفسیر غیرقانونی از ماده ۱۰۴ قانون مالیات‌های مستقیم مصوب ۱۳۸۰ و توسعه دایره شمول قوانین می‌باشد که این امر غیرقابل پذیرش و تفسیر قوانین در حوزه اختیارات مقنن و خارج از صلاحیت دولت می‌باشد، لذا رسیدگی و ابطال دستورالعمل موصوف مستنداً به ماده ۲۵ قانون دیوان عدالت اداری مورد تقاضا است. مدیر کل دفتر حقوقی سازمان امور مالیاتی کشور در پاسخ به شکایت مذکور طی نامه شماره ۲۸۵۰-۲۱۲ مورخ ۱۳۸۳/۵/۲۸ مبادرت به ارسال تصویرنامه شماره ۱۱۴۵-۲۱۱ مورخ ۱۳۸۳/۵/۱۲ دفتر فنی مالیاتی نموده است. در این نامه آمده است، حسب مفاد مقررات بند یک ماده ۲ قانون مالیات‌های مستقیم مصوب ۱۳۶۶ شهرداری‌ها و مؤسسات وابسته به شهرداری‌ها که به‌صورتی غیر از شرکت طبق قوانین تأسیس شده باشند، در شمول معافیت مالیاتی قرار داشتند لیکن با اصلاح قانون مالیات‌های مستقیم در مورخ ۱۳۸۰/۱۲/۲۷ و حذف عبارت مؤسسات وابسته به شهرداری‌ها از مفاد ماده ۲ قانون مذکور از ابتدای عملکرد سال ۱۳۸۱ کلیه مؤسسات و سازمان‌های وابسته به شهرداری‌ها که به‌صورت غیر از شرکت و طبق قوانین موضوعه تأسیس شده باشند نیز در شمول پرداخت مالیات قرار گرفته‌اند. بنابراین وجوهی را که شهرداری‌های کشور در اجرای مقررات ماده ۱۰۴ به مؤسسات و سازمان‌های وابسته به خود که دارای شخصیت حقوقی مستقل هستند پرداخت می‌نمایند در شمول کسر ۵ درصد علی‌الحساب مالیات قرار داشته و پرداخت کننده وجوه مکلف به کسر و ایصال مالیات وفق مقررات خواهد بود. خاطر نشان می‌سازد قانونگذار در هر یک از مواد قانونی که نیاز به تصریح و ذکر مؤسسات وابسته به شهرداری بوده اقدام نموده است که از جمله آن مواد می‌توان به ماده ۶۶ قانون فوق‌الذکر اشاره نمود. هیأت عمومی دیوان عدالت اداری در تاریخ فوق با حضور رؤسای شعب بدوی و رؤسا و مستشاران شعب تجدید نظر تشکیل و پس از بحث و بررسی و انجام مشاوره با اکثریت آراء به شرح آتی مبادرت به صدور رأی می‌نماید.

رأی هیأت عمومی

حکم مقرر در ماده ۲ اصلاحی قانون مالیات‌های مستقیم مصوب ۱۳۸۰ مبین معافیت وزارتخانه‌ها و مؤسسات دولتی، دستگاه‌هایی که بودجه آنها وسیله دولت تأمین می‌شود و شهرداری‌ها از پرداخت مالیات و مفید شمول مالیات به فعالیت اقتصادی واحدهای مزبور و درآمد و سود شرکت‌های مقرر در تبصره یک ماده مزبور است. نظر به اینکه اقدامات و فعالیت‌های شهرداری و مؤسسات وابسته و تابعه آن در جهت انجام وظایف و مسوولیت‌های مربوط به تأمین نیازمندی‌های اصولی و ضروری شهر و شهروندان از مقوله فعالیت‌های اقتصادی و متضمن جنبه‌های انتفاعی نیست، تمسک به ماده ۱۰۴ اصلاحی قانون فوق‌الذکر که ناظر به موارد خاص مندرج در آن است و تسری آن حکم به مطلق قراردادهای منعقد بین شهرداری و سازمان‌های تابعه و مناطق الزام شهرداری به کسر و ایصال ۵ درصد مالیات علی‌الحساب قراردادهای فوق‌الذکر موافق هدف و حکم مقنن است و اطلاق قسمت اخیر بخشنامه شماره ۱۱۰/۱۰/۱۴۱۶۸ مورخ ۱۳۸۲/۱۰/۳۰ مدیر کل امور مالیاتی استان خوزستان در این باب خلاف قانون و خارج از حدود اختیارات اداره کل مزبور در وضع مقررات دولتی تشخیص داده می‌شود و مستنداً به قسمت دوم ماده ۲۵ قانون دیوان عدالت اداری ابطال می‌گردد.